

שפת אמת לפרשת שלח

שפת אמת ספר במדבר - פרשת שלח - שנת [תר"מ]

בפסוק כי לחמנו הם דאיתא ברש"י וכן היינו בעיניהם שהיו אומרים נמלים יש בכרמים כו'. ובמד' איתא החטא שלהם כי מי הגיד להם שמא היו אצלם כמלאכים ע"ש. אבל הכל אמת כי ע"י שהיו שפלים בעצמם כחגבים לכן כן היו בעיניהם כי הכל תלוי בעבודת האדם כמ"ש במ"א בפסוק ולאום מלאום יאמץ. וז"ש כי כל כחות הסט"א רק כדי שיהי' לישראל במי להלחם וכדי שיהי' בזכותם כמ"ש בספרים שהכל מרוב טובות הבורא. ואיתא דמאן דאכיל דלאו דילי' בהית לאסתכולי באפי' לכן עשה השי"ת שיזכו בני בכח מעשיהם ונק' לחמנו שלנו. ובודאי הי' בידו ית' לתת מיד א"י לבנ"י רק נתנו מקודם לכנען כדי שיקחו בני בכח מעשיהם ומעשה אבותיהם. לכך נק' ארץ ישראל על שמם כי זכו במעשיהם לכך. וז"ש לחמנו הם רומז גם על המלחמה שכל כחם רק שיהי' לנו להלחם עמהם. סר צלם פי' שאין להם בעצמותם סדר וציוור וקיום באמת רק כמו אחיזת עינים כמ"ש במ"א מזה. וי"ל עוד בפסוק וכן היינו בעיניהם. כי כל זה הרגישו המרגלים וגם זה לא הוטב בעיניהם שעל ידי קצת שפלות שהי' להם והיינו כחגבים מיד וכן היינו בעיניהם וגם ע"ז הוציאו דבה. אבל באמת כך הוא המדה וכמ"ש בדברי קדשו של אא"ז מו"ר ז"ל בפרשה זו בענין והתחזקתם כו' ..

שפת אמת ספר במדבר - פרשת שלח - שנת [תרמ"ד]

[תרמ"ד]:

בפסוק ויהס כלב את העם אל משה כו' עלה נעלה כו'. פרש"י ז"ל מהמדרש אפילו אומר לנו עשו סולמות ועלו לרקיע כו'. הענין הוא כי בודאי המרגלים הבינו וראו כי לא הגיע העת לרשת את הארץ כאשר באמת כך הי' צריך להיות עוד מ' שנה במדבר. אכן כתבתי במ"א ע"פ הפסוק לכל זמן ועת כו' תחת כל השמים אבל למעלה בשמים כמו שהיו דור המדבר נמשכין אחר הנהגת מרע"ה שהוריד להם תורה מן השמים והנהגה זו הוא למעלה מהטבע והתחלקות העתים והזמנים, לכן הכל אמת כי עפ"י הטבע לא הגיע העת. ובמדרגת מרע"ה היו יכולין לכנוס והיו מתעלין ומתרוממין מן הטבע. וז"ש ויהס כו' אל משה. עלה נעלה הגם כמו שאנחנו עתה אין בנו יכולת אבל הקב"ה יעלה אותנו למעלה מן הטבע. וז"ש עשו סולמות כו' וכל השליחות הי' רק מצד בחי' מרע"ה כמ"ש שלח לך כו'. ואם היו נכנסין באמת באופן זה בכחו של מרע"ה לא הי' עוד גלות כמו התורה שנתן לנו מרע"ה שנשאר לדורות כמ"ש לא תשכח מפי זרעו. וז"ש חז"ל שע"י המרגלים נקבע כבי' לדורות בט' באב. הרמז כנ"ל שלולי חטאם לא הי' נחרב המקדש כנ"ל:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת שלח - שנת [תרמ"ד]

שפת אמת ספר במדבר - פרשת שלח - שנת [תרמ"ד]

בפרשת ציצית במד' אור זרוע לצדיק כו'. דרש"י פי' ציצית לשון הסתכלות כמו מציץ מן החרכים ומצות ציצית היא הארה בגוף איש הישראלי כמ"ש ולא תתורו ובמד' העינים והלב מזנים את הגוף. למען תזכרו הה"ד לא דבר רק הוא מכם כו' ע"ש במדרש. ביאור הענין מדנק' זנות משמע שבעצם גוף איש ישראל הוא מיוחד לקדושה וע"י הזכירה מקודם דכ' וזכרתם כו' מצות ה' הגם שאין הגוף מתוקן עדיין כראוי מ"מ מועיל ע"ז ולא תתורו כו'. ואח"כ כשפורש האדם עצמו מהבלי עוה"ז אז למען תזכרו שהוא לשון נפעל ודביקות הזכירה בעצם האדם כדכתיב לא דבר רק כו' מכם כי היא חייכם היינו שיש חיות קודש בגוף האדם. והנה קודם החטא היו שניהם ערומים כו' ואח"כ כתיב ויעש כו' כתנות אור כו'. והוא הגוף והמלבוש שמכסה הארת הנשמה. [והוא באמת שמירה להנשמה רק קודם החטא לא הי' צריך שמירה ואין כאן מקום להאריך]. לכן הציצית רומז לתיקון הגוף שהוא נקרא מלבוש להנשמה. אכן בני זכו למצוא אור הגנוז במלבוש הזה וז"ש עומד אחר כתלנו כו' מציץ מן החרכים. וחז"ל אמרו אפילו מחיצה של ברזל אין מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. וזהו אור זרוע לצדיק שזרע הקב"ה בכל דבר מצוה והוא למצוא האור גם תוך המכסה והמלבוש כנ"ל. והציצית הם התקשרות הגוף אל הנשמה פתיל תכלת דרשו חז"ל מה נשתנה תכלת שדומה לרקיע ורקיע לכסה"כ כו' דנשמות בני"ז גזירות מתחת כסה"כ והמצוה של ציצית לזכור אותה הנקודה קדושה שיש לכל נפש ישראל שנשלח בעוה"ז לעשות רצון בוראו, פתיל הוא לשון התקשרות כמו נפתולי כו'. והיינו שיזכור האדם לקשר גופו לשורש נשמתו וע"ז רמזו חז"ל ועשו להם משלהם לקשר כל אחד כנף בגדו בשורש נשמתו שהגוף הוא בגד ולבוש להנשמה.